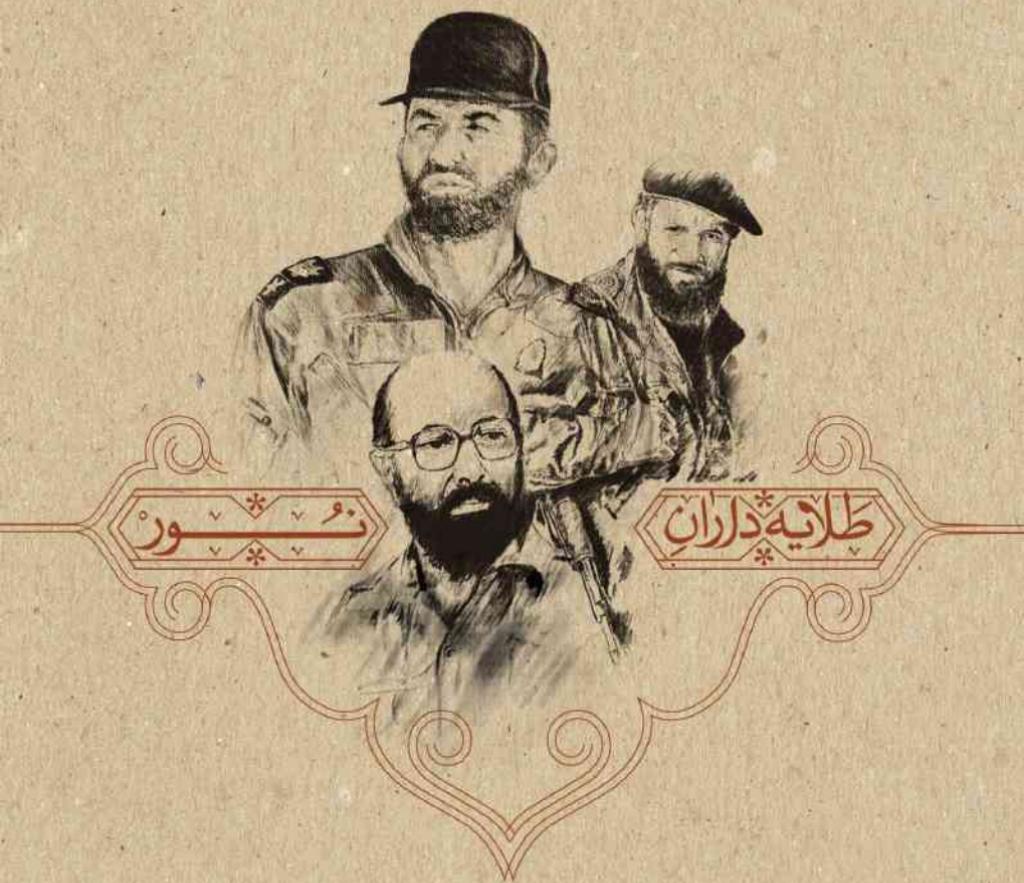

مرشناسه : دهدار، ابراهیم - گردآورنده
عنوان و نام بدیدآور : طلایه داران نور / ابراهیم دهدار؛ ویراستار سعیده
تمورزاده و رئیس سادات حسینی؛ به سفارش معاونت تبلیغات و ارتباطات
اسلامی آستان قدس و حضوی .
مشخصات نشر : مشهد، انتشارات قدس رضوی، ۱۳۹۶
مشخصات ظاهری : ۶۰ ص.
شابک : ۹۷۸-۶۰۰-۲۹۹-۴
وضعیت فهرست نویسی : قبیا
پادا درست : کتابخانه
موضوع : حنگ ایران و عراق، ۱۳۵۹-۱۳۶۷ -- شهیدان
Iran-Iraq War, 1980-1988 -- Martyrs .
موضوع : شهیدان -- ایران -- بازماندگان -- خاطرات
Martyrs -- Iran -- Survivors :
موضوع : مؤسسه انتشاراتی قدس رضوی
شناخته افروزه : مؤسسه انتشاراتی قدس رضوی
شناخته افروزه : ارتباطات اسلامی
ردیبدی کنکره : ردیبدی دیوبیس
ردیبدی کنکره : شماره کتاب شناسی ملی ۴۶۷۲۹۶۱
ردیبدی دیوبیس : ۹۵۵/۰۸۴۳-۹۲۲
DSR ۱۶۲۸/۱۹۶۸ ۱۳۹۶ :

نُور

طایه دران

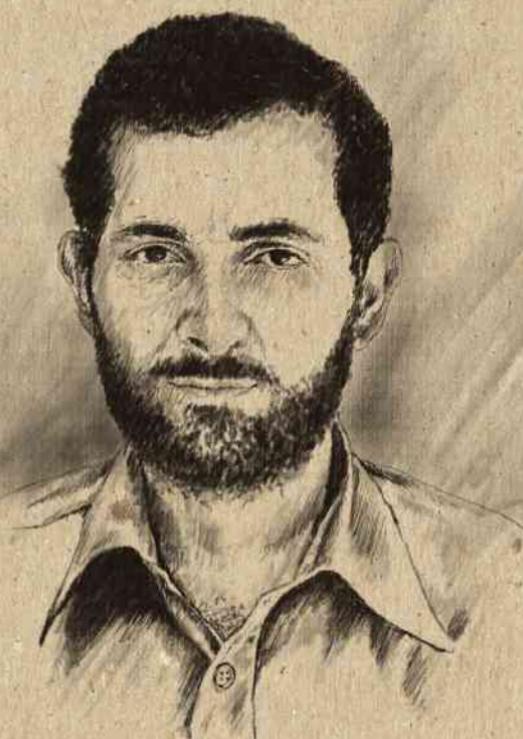
عنوان: طلایه‌داران نور
به‌کوشش: ابراهیم دهدار
تئه و تولید: اداره تولیدات فرهنگی
ویراستار: سعیده تیمورزاده، زینب سادات حسینی
ازیاب علمی: سید‌محمد‌مرویان حسینی
طراحی گرافیک: مصطفی معتمد وند
ناشر: انتشارات قدس رضوی
چاپخانه: مؤسسه چاپ و انتشارات آستان قدس رضوی
شمارگان: ۱۰۰۰۰ || نوبت چاپ: اول، ۱۳۹۶
نشانی: حرم مطهر رضوی، صحن جامع، ضلع غربی،
مدیریت فرهنگی، صندوق پستی: ۳۵۱-۹۱۷۳۵
تلفن: ۰۵۱-۳۲۰۰۲۵۶۷

فهرست

۷	شادی در خانه
۹	تکمیل ایمان
۱۱	همراه همیشگی
۱۳	اسیر که نیاورده‌ام
۱۵	غیرمستقیم
۱۷	آخر مهریانی
۱۹	تو قدم‌های مرا محکم می‌کنی
۲۱	تشویق
۲۳	اولین هدیه
۲۵	در برابر بم به قامت من ایستاد
۲۷	در بدترین روزها با هم خوش بودیم
۲۹	هر طور خودت دوست داری!
۳۱	فقط غذا!
۳۳	وسایل‌مان را کادو می‌بردیم

فهرست

۲۵	زندگی در یک اطاق کوچک
۳۷	وسایل زندگی شهید
۳۹	گام اول دنیا
۴۱	دینا را سه طلاقه کرده‌ام
۴۳	تعمیر دسته عینک
۴۵	یک مشت خاک بپاش به صورتم!
۴۷	ناهۀ عملم است!
۴۹	اختلاف دو خانواده را حل کرد
۵۱	از جنس خاک
۵۳	جاروی درون
۵۵	محاسبۀ روزانه
۵۷	حساب سخت نفس
۵۹	آسنای همه

شادی در خانه

شهید مهدی باکری

دیر به دیر می‌آمد؛ اما تا پایش را می‌گذاشت توی خانه، بگو و بخندمان شروع می‌شد. خانه‌مان کوچک بود. گاهی صدای مان می‌رفت طبقه پایین. روزی همسایه پایین به من گفت: «به خدا این قدر دلم می‌خواهد وققی که آقامهدی می‌آید خانه. لای در خانه‌تان باز باشد و من ببینم شما زن و شوهر به همدیگر چه می‌گویید که این قدر می‌خندید!»^۱

۱. نک: طه فروتن، یادگاران، ۲، ص ۲۴.

شدها شمع محقق دوستان اند. شهدا در قهقههٔ مستانه‌شان و در شادی وصولشان «عَنْدَ رَبِّهِمْ يُرَزَّقُونَ»‌اند^۱ و از نقوس مطمئنه‌ای هستند که مورد خطاب «فَإِذَا خَلَى فِي عِبَادِي * وَإِذَا خَلَى جَنَّتِي»^۲ پروردگارند.^۳

۱. نک، آل عمران، ۱۶۹.

۲. فجر، ۳۰ و ۳۹.

۳. مؤسسه تنظیم و نشر آثار امام خمینی(ره)، صحیفه امام، ج ۲۱، ص ۱۴۷، به نقل از نرم افزار صحیفه امام، نسخه ۳.

تکمیل ایمان

شهید حسین زارع کاریزی

در همان زمان که به جیمه رفت و آمد می‌کرد، در صدد ازدواج برآمد و موضوع را در میان گذاشت؛ ولی ما گفته‌یم: «ازدواج را به بعد از جنگ موكول کن.» گفت: «برای تکمیل ایمان باید ازدواج کنم.»

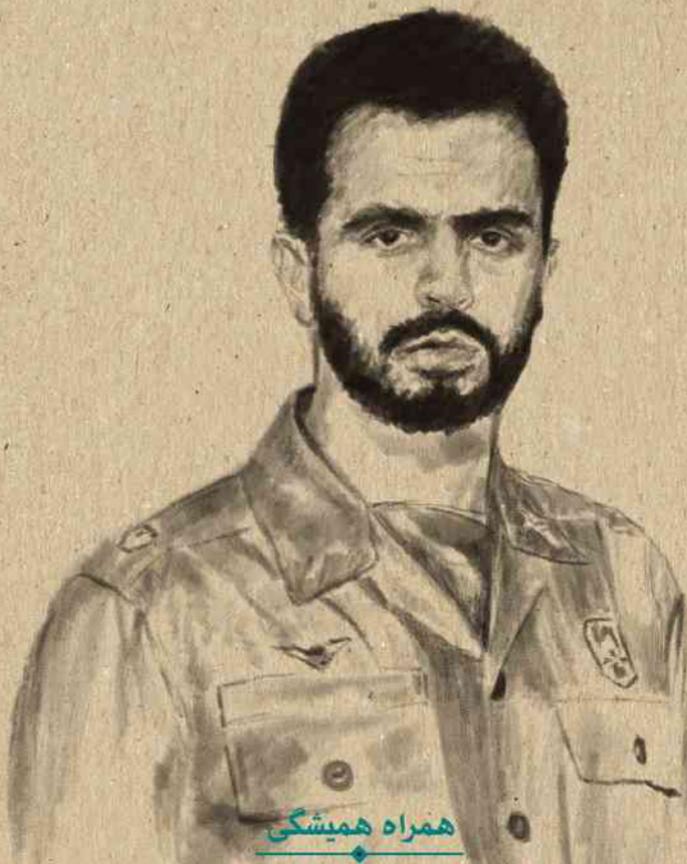
من خواست از خانواده‌ای زن بگیرد که عفت و حیا و حجاب را به درستی مرااعات می‌کنند. در نوزده سالگی ازدواج کرد. برخوردهش با همسر و خانواده همسر، بسیار خوب و با مهربانی و احترام کامل بود.^۱

۱. نک: منصور انوری، قربانگاه عشق، ص ۱۰۸.

شهادت در راه خدا مستله‌ای نیست که بشود با پیروزی در صحنه‌های نبرد مقایسه شود. مقام شهادت، خود، اوج بندگی و سیروسلوک در عالم معنویت است.^۱

۱. مؤسسه تحلیم و نشر آثار امام خمینی(ره)، صحیفه امام، ج ۲۱، ص ۸۸، به نقل از نرم افزار صحیفه امام، نسخه ۳.

همراه همیشگی

شہید حاج محمد جعفر نصر اصفهانی

نمایم کسانی که به خانه ما رفت و آمد داشتند، می دیدند که او در خانه چقدر به من کمک می کند. وقتی میهمانی داشتیم، پایه پای من، در آشپزخانه کار می کرد. اعتقاد داشت که مرد باید در خانه به زنش کمک کند و همیشه به دوستی اش توصیه می کرد که در خانه به همسرانشان کمک کنند: چه در ظرف شستن، چه در جارو کردن و پاک کردن سبزی و ...

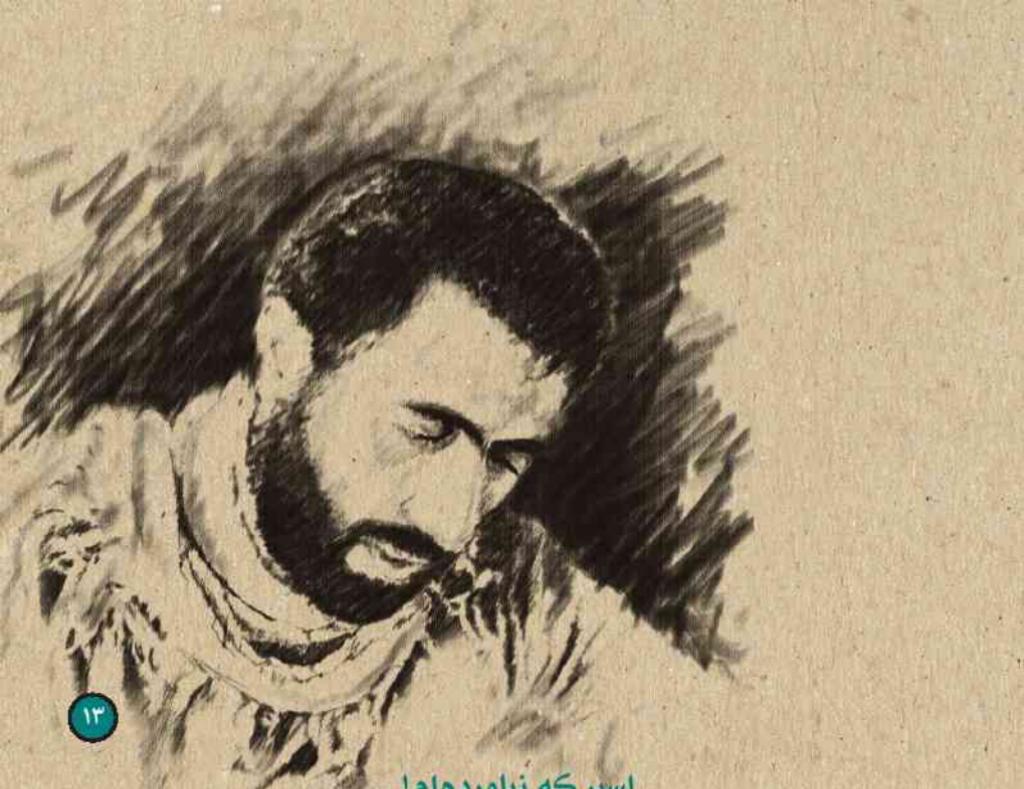
هرگز به خاطر ندارم که از زیادی کار خسته شده باشم: چون او همیشه همراه و در کنارم بود. وقتی که کار می‌کردم، همسرم بسیار از من تشکر می‌کرد و همین، تمام ناهمواری‌های زندگی را برایم آسان می‌کرد.

۱۲

ما تابع امر خداییم: به همین دلیل، طالب شهادتیم و تنها به همین دلیل است که زیر بار ذلت و بندگی غیرخدا نمی‌رویم.

۱. نجات علی صادقی گویا، رهیافت‌آشنا، ص ۱۵۳ و ۱۵۴.

۲. مؤسسه تنظیم و نشر آثار امام خمینی (ره)، صحیفه امام، ج ۲۱، ص ۸۹، به نقل از تزم افوار صحیفه امام، نسخه ۳.

اسیر که نباورده ام!

شهید حاج رضا سکری پور

انگاره انگار از جبهه رسیده است: از در که وارد شد، آستین ها را زد
بالا و نشست کنار تشت لباس ها. گفتم: «کار شما نیست. کار من
است.» خیلی جذی گفت: «یعنی می خواهی بکویی این قدر
دست و پا چلفتی ام؟!» گفتم: «نه بابا! می گوییم این وظیفه من
است.» زُل زد توی چشم هایم: «خانم جان! اسیر که نباورده ام توی
خانه ام. حالا بگذار این دو تکه رخت راه م بشویم.»^۱

۱. نک: حسن سجادی پور، ققنوس و آتش، ص ۶۵.

سعادت را آن‌ها برند که آن چیزی را که خدا به آن‌ها داده بود،
تقدیم کردند و ما عقب مانده آن‌ها هستیم.^۱

۱. مؤسسه تنظیم و نشر آثار امام خمینی(ره)، صحیفه امام، ج ۱۲، ص ۴۱۰، به نقل از ترم افزار
صحیفه امام، نسخه ۲.

غیرمستقیم

شهید علی صیاد شیرازی

هیچ وقت یادم نمی‌رود: روزی کفش‌های خودشان را که واکس می‌زدند، کفش‌های مهدی، پسر ارشدمان را هم واکس زدند. گفتم: «چرا این کار را کردید؟» گفت: «من نمی‌توانم مستقیم به پسرم بگویم که این کار را انجام بده؛ چون جوان است و امکان دارد به او تبر بخورد. می‌خواهم کفش‌هایش را واکس بزنم و عملًا این کار را به او بیاموزم».^۱

۱. نک: ناصر طرهانی نژاد، افلکیان زمین، ص. ۱۵۱.

از هر قطره خون شهید ما که به زمین می‌ریزد، انسان‌های
صمم و مبارزی به وجود می‌آید.

۱. مؤسسه تنظیم و نشر آثار امام خمینی(ره)، صحیفه امام، ج ۷، ص ۱۷۹، به نقل از
نرم افزار صحیفه امام، نسخه ۳.

آخر مهربانی

شهید سید مجتبی
هاشمی

۱۷

زانوهای او همیشه
خاکی بود، همیشه
خدای روزی راز این
زانوهای خاکی را از
سید مجتبی پرسیدم. چیزی
نکفت. اصرارهم که کردم، فایده
نداشت. مجبور شدم خودم تحقیق
کنم و بینم چرا زانوهای سید همیشه خاکی
است. بعد از چند روز تحقیق، متوجه شدم
که او هر روز صبح، مُصر است در برای پدرش زانو
بزند و دستهای او را بوسد. این کار را هم آنقدر با طول و تفصیل
انجام می‌داد که زانوهایش خاکی می‌شد. عجیب احترام پدر و
مادر را داشت. در خانه، دیگر از آن چریک مبارز خبری نبود. آنجا
دیگر سراسر جاذبه می‌شد: آخر مهربانی.

۱. نک: محمد نیلچی، خدا بود و دیگر هیچ نبود، ص. ۷۱

آن هایی که به خدا اعتقاد ندارند و به روز جزا، آن ها باید بررسند از موت. آن ها از شهادت باید بررسند. ما و شاگردان مکتب توحید از شهادت نمی هراسیم، نمی ترسیم.^۱

۱. مؤسسه تنظیم و نشر آثار امام خمینی(ره)، صحیفه امام، ج ۷، ص ۱۸۲، به نقل از نرم افزار صحیفه امام، نسخه ۳.

توقفهای مرا محکم می‌کنی

شهید عباس بابایی

منطقه که بود. مدت‌ها من شد من و بچه‌هانم دیدیم. حسابی
دلم می‌گرفت. می‌گفتم: «اصلًا تو که می‌خواستی این کاره بشوی،
چرا آمدی مرا گرفتی؟!» می‌گفت: «پس ما باید بی‌زن می‌ماندیم؟!»
می‌گفتم: «من اگر نخواهم سرتونق بزدم، پس باید سر جه کسی نق

بز نم؟!» می‌گفت: «اشکالی ندارد؛ ولی کاری نکن اجر زحمت‌های را کم کن. اصلاً پشت پرده همه این کارهای من، بودن توست که قدم‌های مرا محکم می‌کند.»

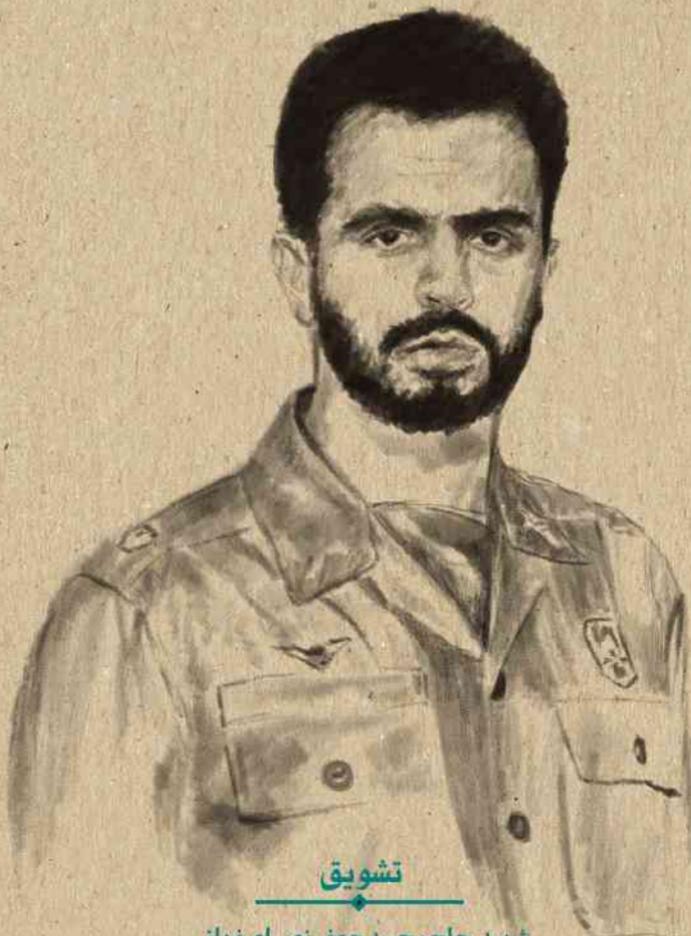
نمی‌گذاشت اختم باقی بماند. روش همیشگی اش بود. کاری می‌کرد که بخندم: آن وقت همه مشکلاتم تمام می‌شد.^۱

ما که اگر شهید بشویم، قید و بند دنیا را از روح برداشته‌ایم و به ملکوت اعلیٰ و به جوار حق تعالیٰ رسیده‌ایم، چرا نگران باشیم؟^۲

۱. نک: مریم زاغیان، آن سوی دیوار دل، ص. ۸۰.

۲. مؤسسه تنظیم و نشر آثار امام خمینی (ره)، صحیفه امام، ج. ۱۵، ص. ۸، به نقل از نرم افزار صحیفه امام، نسخه^۲.

ت绍يق

شهيد حاج محمد جعفر نصر اصفهاني

اولین سالی بود که فاطمه روزه می‌گرفت. هر روز موقع افطار، مبلغی پول به او می‌داد. در پایان هر ماه مبارک رمضان هم برایش هدیه‌ای می‌خرید.

همیشه می‌گفت: «باید بچه‌ها را به انجام واجبات تشویق کرد.»

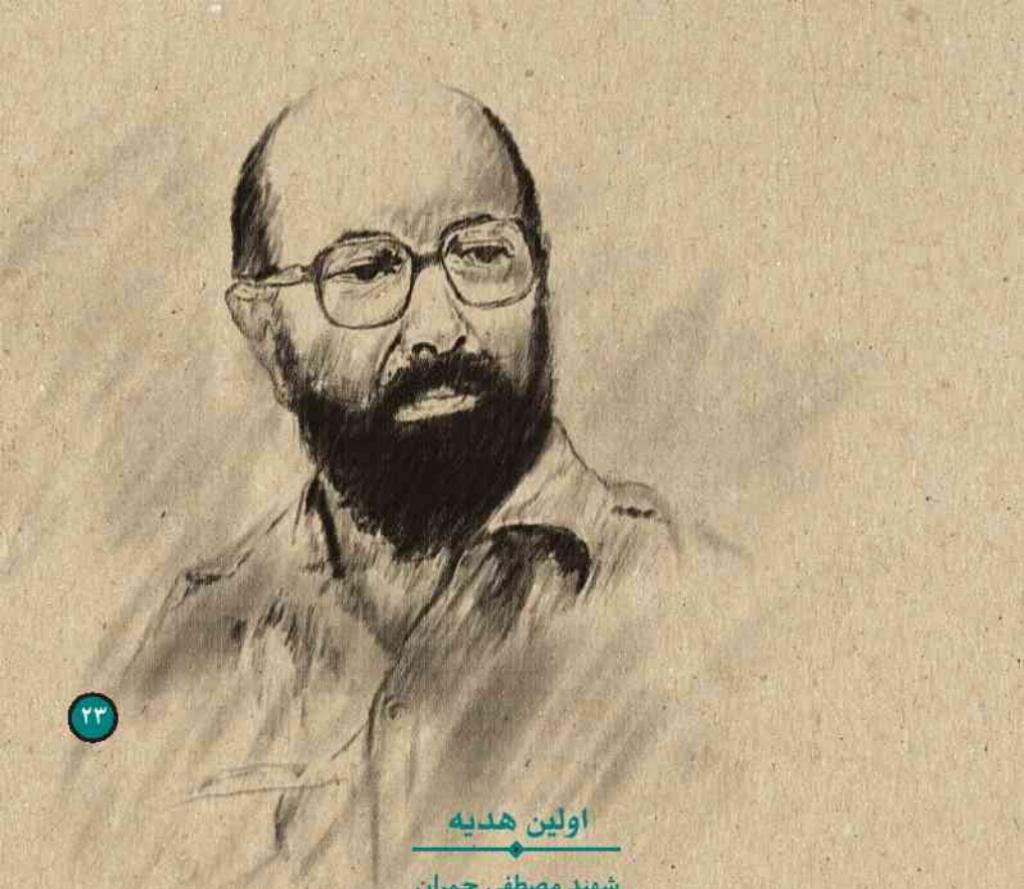
حتی پسرمان را که هفت هشت سال بیشتر نداشت و به سن تکلیف نرسیده بود، تشویق به نماز خواندن می کرد و با خود به مسجد می برد. چون راه مسجد دور بود، برای اینکه علی، پسرمان خسته و دل زده نشد، او را بردوش می گرفت و پس از نماز هم برایش بستن یا هدیه ای می خردید تا او از همان کودکی به نماز و مسجد علاقه مند شود.

ما از خدا هستیم همه، همه عالم از خداست، جلوه خداست و همه عالم به سوی او برخواهد گشت؛ پس چه بهتر که برگشتن اختیاری باشد و انتخابی و انسان انتخاب کند شهادت را در راه خدا و انسان اختیار کند موت را برای خدا و شهادت را برای اسلام.^{*}

۱. نک، نجات علی صادقی گویا، رسایفته عشق، ص. ۱۲۰.

۲. مؤسسه تنظیم و نشر آثار امام خمینی (ره)، صحیفه امام، ج ۱۴، خ ۲۵۸، به نقل از نرم افزار صحیفه امام، نسخه ۳.

اوین هدیه

شهید مصطفی چمران

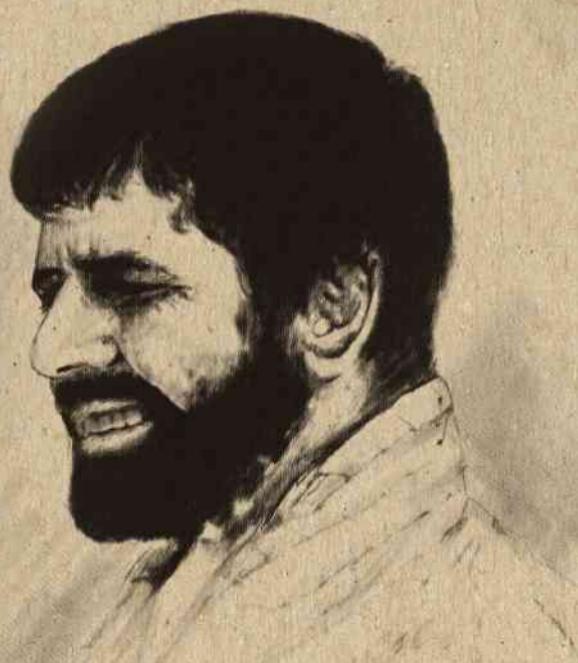
یادم هست در یکی از سفرهایی که به روتاها می‌رفت. همراهش بودم. داخل ماشین هدیه‌ای به من داد. اوین هدیه‌اش به من بود و هنوز ازدواج نکرده بودیم. خیلی خوشحال شدم و همان جا بازش کردم. دیدم روسربی است: یک روسربی قرمز با گل‌های درشت. جا خوردم؛ اما او لبخند زد و به شیرینی گفت: «بچه‌ها دوست دارند شما را با روسربی بیینند». از آن وقت، روسربی گذاشت. او مرا مثل بچه‌ای کوچک، قدم به قدم جلو برد و به سمت اسلام آورد.^۱

۱. ذک: حبیبه جعفریان، نیمة پنهان ماه شهید چمران به روایت همسر، ص ۱۷ و ۱۸.

شهادت یک هدیه‌ای است از جانب خدای تبارک و تعالی برای آن کسانی که لائق هستند و دنبال هر شهادتی باید تصمیم‌ها قوی‌تر بشود.^۱

۱. مؤسسه تنظیم و نشر آثار امام خمینی(ره)، صحیفه امام، ج ۱۰، ص ۴۴۰، به نقل از ترم افزار صحیفه امام، نسخه ۲.

در برابرم به قامت می‌ایستاد

شهید عباس کریمی

تواضع و فروتنی عباس باورنگردنی بود. همیشه عادت داشت وقتی من وارد اتاق می‌شدم، بلند شود و به قامت بایستد. روزی وقتی وارد شدم، روی زانویش ایستاد. ترسیدم و گفتم: « Abbas، چیزی شده؟ پاهایت چطورند؟ » خندید و گفت: « نه، شما بدعاadt شده‌اید: من همیشه جلوی پایتان بلند می‌شوم: حالا امروز خسته‌ام و به رانو ایستادم! »

می‌دانستم اگر سالم بود، بلند می‌شد و می‌ایستاد. اصرار کردم که

نار احتیاش را بگوید. بعد از اصرار زیاد من گفت: «چند روزی بود که پاهایم را از پوتین در تیاورده بودم. انگشت‌هایم پوسیده است. نمی‌توانم روی پاهایم بایستم.»

عباس با همان حال، صبح روز بعد به منطقه جنگی رفت. این اتفاق به من نشان داد که حاج عباس کریمی از بندگان خاص خداوند است.^۱

شهادت ارشی است که از اولیای ما به ما می‌رسد. آن‌ها باید از مردن برتسند که بعد از مرگ، موت را فنا می‌دانند. ما که بعد از موت را حیات بالاتر از این حیات می‌دانیم، چه باکی داریم!^۲

۱. نک: هفته‌نامه کمان، ش^۴، ص^۵.

۲. مؤسسه تنظیم و نشر آثار امام خمینی(ره)، صحیفة امام، ج^۹، ص^{۳۴۱}، به نقل از نرم افزار صحیفة امام، نسخه^۳.

در بدترین روزها باهم خوش بودیم

شهید منوچهر مدق به روایت همسر

هرچه سختی بود. با یک نگاهش می‌رفت! همین که جلوی همه می‌گفت: «یک موی خانم را نمی‌دهم به دنیا. تا آخر عمر نوکرشن هستم». خستگی‌هایم رامی بُرد. می‌دیدم محکم پشتم ایستاده است.

هیچ وقت بودن با منوچهر برایم عادت نشند. گاهی یادمان می‌رفت
چه وضعیت داریم. بدترین روزها را باهم خوش بودیم. از خنده و
شوخی، آنرا می‌گذاشتیم روی سرمان!^۱

منطق ما، منطق ملت ما، منطق مؤمنین، منطق قرآن است: «إِنَّا لِهِ
وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ»^۲ با این منطق، هیچ قدرتی نمی‌تواند مقابله کند.
جمعیتی که، ملتی که خود را از خدا می‌دانند و همه چیز خود را از
خدا می‌دانند و رفتن از اینجا را به سوی محبوب خود، مطلوب خود
می‌دانند، با این ملت نمی‌توانند مقابله کنند. (با) آن که شهادت را
در آغوش، همچون عزیزی می‌پذیرد، آن کوردلان نمی‌توانند
مقابله کنند.^۳

۱. نک: مریم برادران، شوکران، ص ۵۷ و ۵۸.

۲. نک: یقه، ۱۵۶.

۳. مؤسسه تنظیم و نشر آثار امام خمینی(ره)، صحیفه امام، ج ۱۵، ص ۱۳۴، به نقل از
نرم افزار صحیفه امام، نسخه ۳.

هر طور خودت دوست داری!

شهید یوسف کلاهدوز

شاید علاقه اش را زیاد به من نمی گفت، ولی در عمل، خیلی به من توجه می کرد. با همین کارهایش غصه دوری از خانواده ام یادم

می‌رفت. حقوق که می‌گرفت، می‌آمد خانه و تمام پولش را
می‌گذاشت تُوی کمد من. می‌گفت: «هر طور خودت دوست داری،
خرج کن.» خرید خانه با من بود. اگر خودش بول لازم داشت،
می‌آمد و از من می‌گرفت.

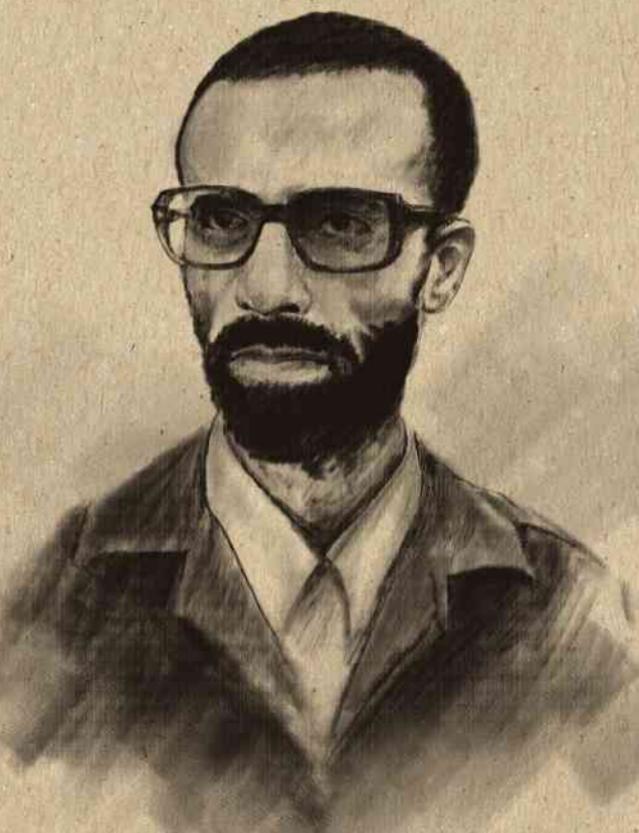
هروقت هم که دلم برای پدر و مادرم تنگ می‌شد، آزاد بودم
یکی دو هفته بروم اصفهان. اصلاً سخت نمی‌گرفت. از اصفهان هم
که برمی‌گشتم، می‌دیدم زندگی خیلی مرتب و تمیز است.
لباس‌هایش را خودش می‌شست و آشپزخانه را مرتب می‌کرد.^۱

امروز به فضل همین شهادت‌ها و به برکت خون شهداء، ملت ما،
ملت سربلند و آبرومندی است و ملت‌ها آبرو و عزت را این‌گونه باید
پیدا کنند.^۲

۱. نک: زهره شرعیتی، نیمة پیهان ماه: ۸؛ کلاه‌دوز به روایت همسرش شهید، ص ۲۷ و ۲۸.

۲. بیانات رهبر معظم انقلاب (مدله‌العالی) در دیدار با قرآن‌دان ممتاز شهداء، مستولان امور
فرهنگی بنیاد شهید و جمعی از دانشجویان امامیه پاکستان، ۲۵ مرداد ۱۳۶۸؛
<http://farsi.khamenei.ir>

فقط غذا!

شهید یوسف کلاهدوز

یوسف اصل‌کاری به کار من نداشت: نه به غذا ایراد می‌گرفت، نه به کار خانه. حتی اگر دو روز هم غذا درست نمی‌کردم، خم به ابرو نمی‌آورد؛ ولی خوب من خودم خیلی منظم بودم؛ چون زندگی ام را خیلی دوست داشتم. گاهی می‌گفت: «تو چرا این طوری هستی؟ ولش کن بابا! چقدر به این چیزها اهمیت می‌دهی؟ هرچه شد،

می خوریم دیگرا» خوشحال تر می شد اگر می نشستم و چهار تا کتاب
می خواندم. می گفت: «زیاد وقت را صرف کارهای روزمره زندگی
نکن که از مطالعهات بمانی.»

بارها ازا او پرسیدم: «چه دوست داری برایت بیزم؟» می خندید و
می گفت: «غذا، فقط غذا.» یاد نیست یک باز هم گفته باشد
فلان غذا. همیشه هم سفارش می کرد: «یک جور غذا درست کن.
مهمان هم که داشتم. یک جور. زیاد درست کن: ولی متنوع
نکن.»^۱

ایستادگی در مقابل دشمنان مقندر مسلط زورگوی ظالیم پرروی
گستاخ، کار بسیار بزرگ و باعظمتی است. این، همان کاری است که
مردم ما کردند و عظمت ملت ما به خاطر همین شهادت جوانان
شما و شجاعت فرزندانتان بود.

۱. نک: زهره شریعتی، نیمه پنهان ماه: کلاهدوز به روایت همسر شهید، ص ۳۷.

۲. بیانات رهبر معظم انقلاب (مدظله العالی) در دیدار با خانواده شهدا و ایثارگران،
۳۶۸ آبان ۱۴۰۸:

وسایلمن را کادو می بردیم!

شهید عباس بابایی

همان چند ماه اول، عباس کم کم در گوشم حرف هایی خواند که قبل از آن نشنیده بودم. می گفت: «آدم مگر روی زمین نمی تواند بنشیند؟! حتماً میل می خواهد؟! مگر حتماً باید توی لیوان کریستال آب بخورد؟!» مدام این حرف ها را در گوشم زمزمه می کرد. بالاخره

گفتم: «منظورت چیست؟ می‌خواهی تمام وسایلمان را بدھی بیرون؟!» چیزی نگفت. گفتم: «تو من را دوست داری و من هم تو را. همین مهم است! حالا می‌خواهد این عشق توی روستا باشد یا توی شهر، روی مبل باشد یا روی گلیم..»

این طرف و آن طرف که می‌رفتیم، وسایلمان را کادو می‌بردیم. عباس تلفن زده بود و از مادرم اجازه گرفته بود. مادرم هم گفته بود: «من وظیفه‌ام بود که این چیزها را فراهم کنم. حالا اگر شما دلتان می‌خواهد، اصلاً آتششان بزنید.»

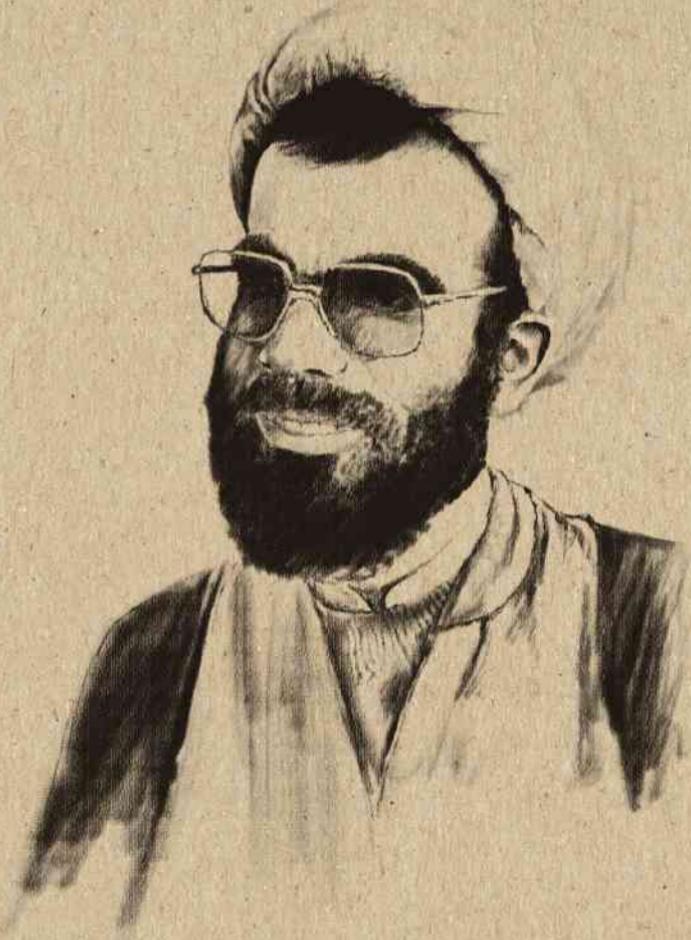
بعد از مدتی، خانه‌ای که همکارانم به شوخی می‌گفتند باید بباید وسیله‌هایش را کیش بروند، به خانه‌ای معمولی و ساده تبدیل شد.

شهید جانش را فروخته و در مقابل آن، بهشت و رضای الهی را گرفته است که بالاترین دستاوردهاست. به شهادت در راه خدا، از این منظر نگاه کنیم. شهادت، مرگ انسان‌های زیرک و هوشیار است که نمی‌گذارند این جان، مفت از دستشان برود و در مقابل، چیزی عایدشان نشود.

۱. نک: مریم زاغیان، آن سوی دیوار ذل، ص ۷۵.

۲. بیانات رهبر معظم انقلاب (مدله‌العالی) در دیدار با فرزندان ممتاز شهداء، مستولان امور فرهنگی بنیاد شهید و جمعی از دانشجویان امامیه پاکستان، ۲۵ مرداد ۱۳۶۸، <http://farsi.khamenei.ir>

زندگی در یک اطاق کوچک

شهید حجت الاسلام والملیمین عبدالله میثمی

بالآخره مادرم راضی شد و او را با خودش برد. بعدها دوستانش گفتند: «آقابدهله چه راحت خانمتش را بدون سور، فقط با گرو

شیرینی برداشت و رفت!»

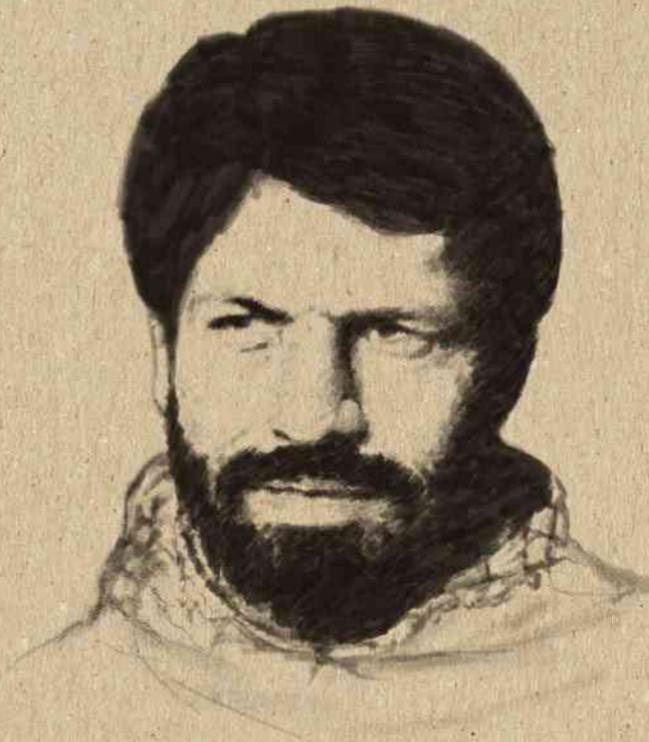
شیراز که رسیدیم، رفته مهمن نسایی که عده‌ای از روحانیان دیگر هم با خانواده‌هایشان آنجا بودند. زندگی‌مان با یک اتفاق کوچک که دستشویی و حمام داشت، بدون آشپزخانه شروع شد. وقتی رسیدیم، وسایل اتاق را کمی جابه‌جا کردم: ریخت ویا شها که جمع شد، گفت: «زن‌داشتن عجب چیز خوبی است! من اصلاً فکر نمی‌کرم همین وسایل را اگر جور دیگری بچینم، بهتر می‌شود!»

خوشابه حال آنان که با شهادت رفتند! خوشابه حال آنان که در این قافله نور جان و سر باختند! خوشابه حال آن‌هایی که این گوهرها را در دامن خود پروراندند!

۱. نک: مهرالسادات معرك‌زاد و شنب غفاری، چهل روز دیگر، ص ۱۸.

۲. مؤسسه تنظیم و نشر آثار امام خمینی(ره)، صحیفة امام، ج ۲۱، ص ۹۳، بهنگل از نرم افزار صحیفة امام، نسخه ۳.

وسایل زندگی شهید

شهید سید علی حسینی

می دانستم روح حاجی بزرگوارتر از این حرف هاست که از من نگذرد:
ولی خودم حاضر نبودم از گاه خودم بگذرم.

همیشه توی فکر و خیالم، خانه آقای حسینی را با فرش های
مجلل و مبلمان گران قیمت و تشکیلات آن چنانی تصور می کردم.

برای تصور این زندگی اشرافی، توجیه هم داشتم. می‌گفتم: «بالاخره فرمانده تیپ است؛ آن هم تیپی که موقعیتیش از لشکرهای عملیاتی هم حساس‌تر است! معاون اطلاعات عملیات قرارگاه هم که هست!»

آن روز، خیلی گریه کردم؛ اما نمی‌دانم چقدر طول کشید؛ بنا شده بود وسایل شهید را من بفرستم مشهد. فرش‌های مجللش، چند تا پتو بود. وسایل اشرافی و آن جنانی اش هم یخچالی کوچک بود و گازی رنگ و رورفته و کمی ظرف و ظروف. دو سه تا صندوق خالی مهمات هم کمد و سایلش بود!

شهدا علاوه بر مقامات رفع معنوی که زبان‌ها و قلم‌ها از توصیف آن و چشم و دل‌ها از مشاهده آن ناتوانند، مشعل دار پیروزی و استقلال ملت‌اند و حق بزرگ آنان بر گردن ملت. بسی عظیم است.^۱

۱. تک: سعید عاکف، ساکنان ملک اعظم، ۳، ص ۴۲.

۲. پیام رهبر معظم انقلاب (مدخله العالی) در تجلیل از شهدا و ایثارگران در هشتمین روز از دهه مبارک فجر، ۱۹ بهمن ۱۳۶۸:
<http://farsi.khamenei.ir>

گام اول دنیا

شهید علی صیاد شیرازی

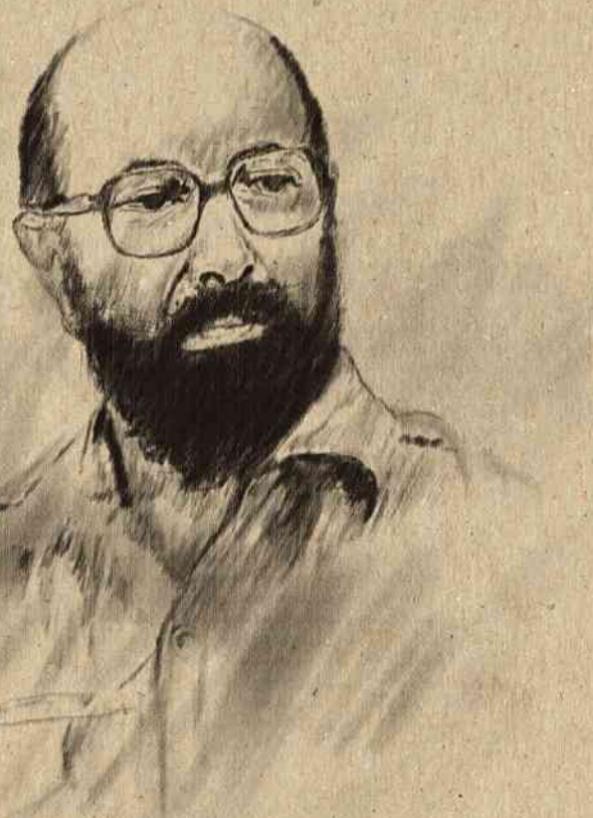
یادم می‌آید که ایشان در اتاق کار، روی زمین می‌نشست و کارهایش را انجام می‌داد. از این بابت، احساس کردم که شاید معذب باشد. پیش قدم شدم و رفتم یک صندلی گرفتم؛ اما با دیدن آن، برخلاف انتظار او لیه‌ام نه تنها شاد نشد، بلکه ناراحت هم شد! گفت: «دنیا آهسته‌آهسته آدمی را در کام خود می‌برد. قدم اول را که برداشتی،

تا آخر می‌روی: پس باید همواره در همان گام اول باشی.»^۱

اساساً جهاد واقعی و شهادت در راه خدا، جز با مقدمه‌ای از اخلاص‌ها و توجه‌ها و جز با حرکت به سمت «انقطاع الی الله» حاصل نمی‌شود.^۲

۱. نک: خلیل استندیاری، اسطوره‌ها، ص ۸۹.

۲. بیانات رهبر معظم انقلاب (مدظله‌العالی) در دیدار با پاسداران، ۱۰ اسفند ۱۳۶۸:
<http://farsi.khamenei.ir>

دنیا را سه طلاقه کرده‌ام!

شهید مصطفی چمران

شهید چمران در یکی از یادداشت‌های خود نوشته است:

قبول شهادت. مرا آزاد کرده است. من آزادی خود را
به هیچ چیز حتی به حیات خود نمی‌فروشم. من
هنگام غم و درد، به علی ~~علی~~ من نگرم و هنگام

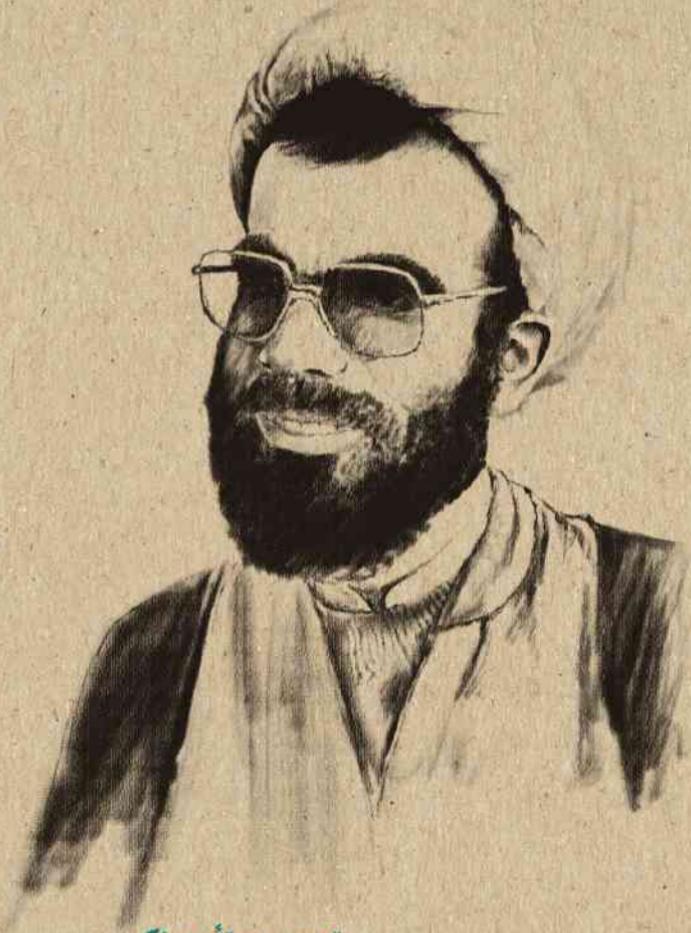
شهادت، به حسین علیه السلام. یک تاریخ درد و غم
شهادت، پشتونه فداکاری‌ها و پایداری‌های من
است. خدا خواست که من دنیا را برای همیشه
سه طلاقه کنم و آرزو کنم که آرزوی نکنم.^۱

خداؤند! تو می‌دانی که فرزندان این سرزمین در کنار پدران و
مادران خود، برای عزت دین تو به شهادت می‌رسند و بالی خندان
و دلی پر از شوق و امید، به جوار رحمت بی‌انتهای تو بال و پر
می‌کشند.^۲

۱. نک: غلامعلی رجائی، صنوبهای سرخ، ص ۳۲.

۲. مؤسسه تنظیم و نشر آثار امام خمینی (ره)، صحیفه امام، ج ۲۰، ص ۳۴۶ و ۳۴۷، به نقل از نرم افزار صحیفه امام، نسخه ۲.

تعمیر دسته عینک

شهید حجت‌الاسلام والمسلمین عبدالله میثمی

عینکی داشت که هر روز، دسته آن را تعمیر می‌کرد. دسته عینکش شکسته بود و هر روز نخی، سیمی، منگه‌ای بیدا می‌کرد و به جای لولای این عینک از آن استفاده می‌کرد. می‌گفتم: « حاج آقا، فرم این

عینک را عوض کنید.» می‌گفت: «نه، این عینک خودم دیگر هیدرولیک شده است! خیلی خوب است.»

یک بار، این عینک شکست. با خوش حالی گفتم: «حاج آقا، من خوش حال شدم که این عینک شکست؛ چون دیگر شما می‌روید و عوضش می‌کنید.» روز بعد، دیدم خوش حال است که جایی پیدا کرده است که آن عینک را تعمیر می‌کنند. عصر آن روز، با هم رفیم آنجا. حدود ۱۵۰ تومان داد و عینک را تعمیر کرد. خیلی خوش حالی می‌کرد و می‌گفت: «بیبن؛ مثل عینک تو شده است!»^۱

همین تربت پاک شهیدان است که تا قیامت، مزار عاشقان و عارفان و دل سوختگان و دارالشفای آزادگان خواهد بود.^۲

۱. نک؛ مهرالسادات معزک تزاد و شبنم غفاری، چهل روز دیگر، ص ۳۵.

۲. مؤسسه تنظیم و نشر اثار امام خمینی (ره)، صحیفه امام، ج ۲۱، ص ۹۳ و ۹۴، به نقل از نرم افزار صحیفه امام، نسخه ۳.

یک مشت خاک پیاش به صورتم!

شهید منوچهر مدقق

یادم هست یک بار این طور وصیت کرد: «وقتی من را گذاشتید توی قبر، یک مشت خاک پیاش به صورتم». پرسیدم: «چرا؟!» گفت: «برای اینکه به خودم بیایم و بینم دنیایی که به آن دل بسته بودم و به خاطرش معصیت می‌کردم، یعنی همین!»

گفت: «مگر تو چقدر گناه کرده‌ای؟» گفت: «خدا دوست ندارد بندۀ‌هایش را رسوا کند، خودم می‌دانم چه کاره‌ام.»^۱

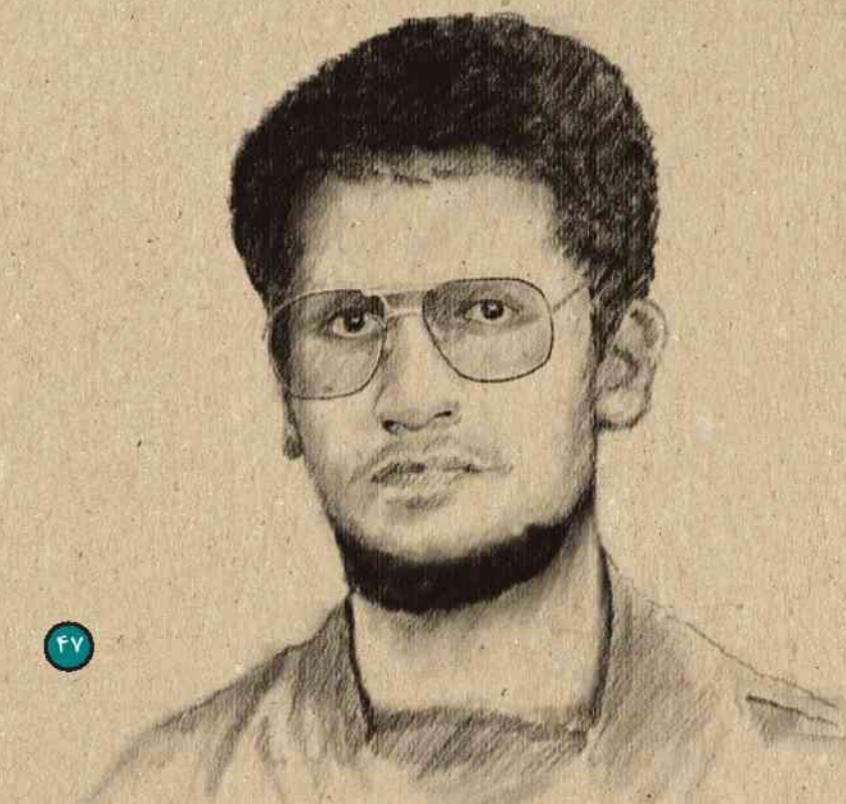
فداکاری شهیدان و گذشت خانواده‌ها و حضور رزمندگان ما بود که ابرهای تیره آن روزگار دشوار را از افق زندگی این ملت زدود.^۲

۱. نک: مریم برادران، اینک شوکران، ۸، ص ۶۴.

۲. پیام رهبر معظم انقلاب (مدظله‌العالی) به مناسبت روز ایثار و شهادت در هفته دفاع

مقدس، ۱۳۷۲ مهر

<http://farsi.khamenei.ir>

نامه عمل است!

شهید محمدعلی خورشادی

شب‌ها که خانه بود، کاغذی را دست می‌گرفت و علامت من زد.
شبی صدایم زد و گفت: «عیال، این کاغذ را دیده‌ای؟» گفتم: «نه.
چه هست؟» گفت: «نامه عمل است: حساب و کتاب کارهایم!
من خواهم بدانم هر روز، دل چند نفر را شکسته‌ام، با چند نفر خوب

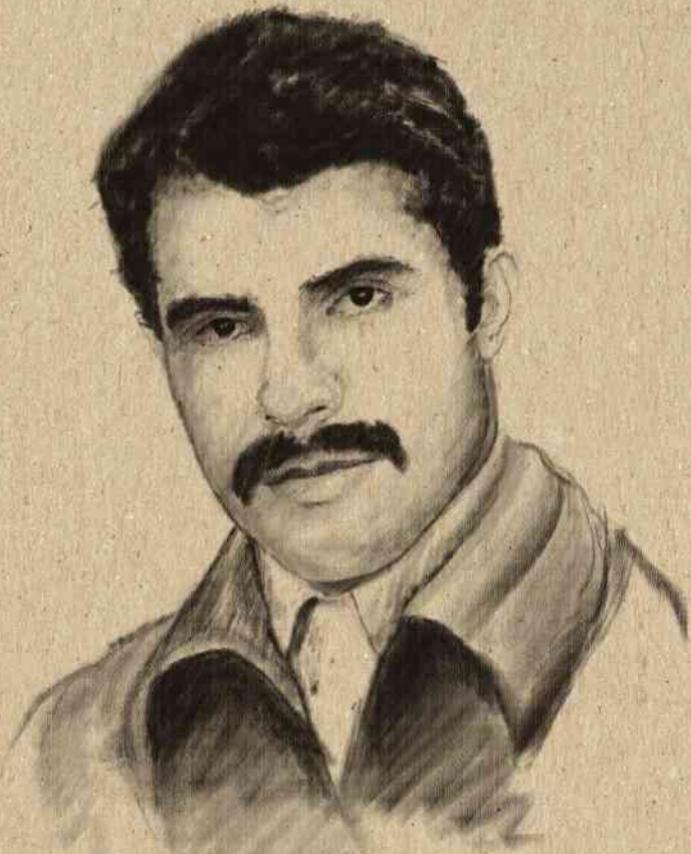
بوده‌ام و چه کارهایی کرده‌ام. همه این‌ها را می‌نویسم. گفتم نشان
تو هم بدهم؛ شاید دوست داشتی برای خودت درست کنی.»^۱

ما تا آخرین نفو و تا آخرین منزل و تا آخرین قطره خون، برای اعتلای
«کلمة الله» ایستاده‌ایم.^۲

۱. نک: رأضیه رضابور، آخرین معادله، ص ۱۶۱.

۲. مؤسسه تنظیم و نشر آثار امام خمینی (ره)، صحیفه امام، ج ۲۰، ص ۱۹۹، به نقل از نرم افزار صحیفه امام، نسخه ۳.

اختلاف دو خانواده را حل کرد

شهید مجید جعفری

بین دو خانواده کمی اختلاف بود. پدر و مادر مجید حسابی ناراحت بودند که به عروسی دعوت نشده بودند. وقتی مجید موضوع را فهمید، به خانواده اش گفت که اتفاق مهمی نیفتاده است. بروند خانه فلانی و عروسی بچه شان را تبریک بگویند!

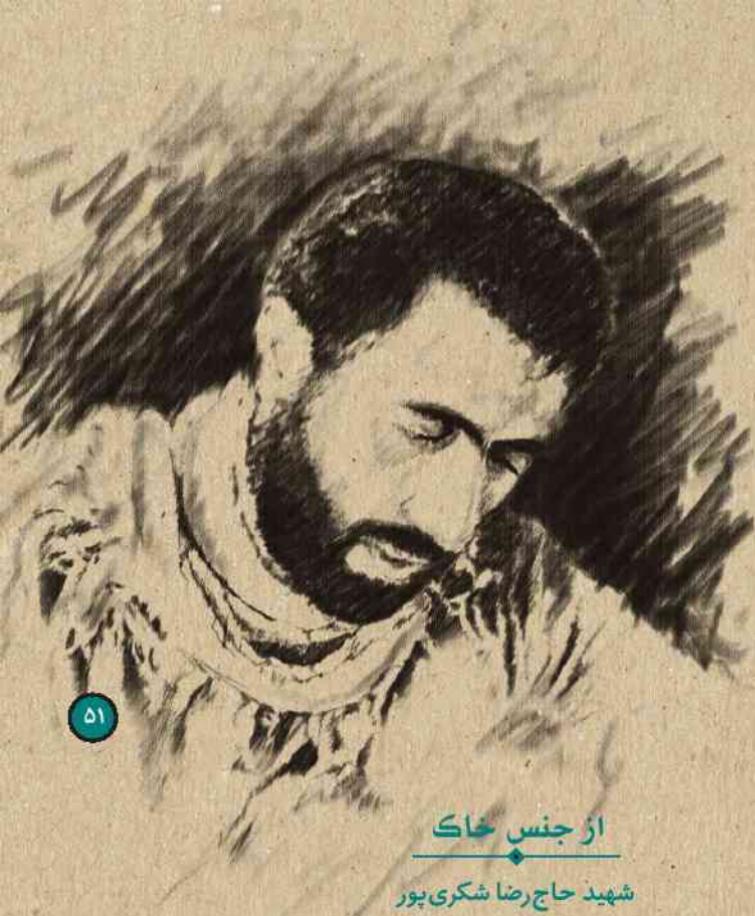
پدر و مادرش راضی نمی‌شدند. رفت هدیه تهیه کرد و با اصرار، آن‌ها را به آنجا برد. این کار مجید باعث شد که اختلاف دو خانواده حل شود.^۱

پرچم عروج انسان به یام معنویت که امروز در گوشه‌وکنار دنیا برافراشته می‌شود، در حقیقت پرچم امام ما و شهیدان اوست. آن‌ها زنده‌اند و روزیه روز زنده‌تر خواهند شد.

۱. نک: فاطمه روحی، پسران گل‌باغ، ص ۱۲۱.

۲. پیام زهیر معظم انقلاب (مدخله‌العالی) در تحلیل از شهداء و ایثارگران در هشتادمین روز از دهه مبارک فجر، ۱۹ بهمن ۱۳۶۸.

از جنس خاک

شهید حاج رضا شکری پور

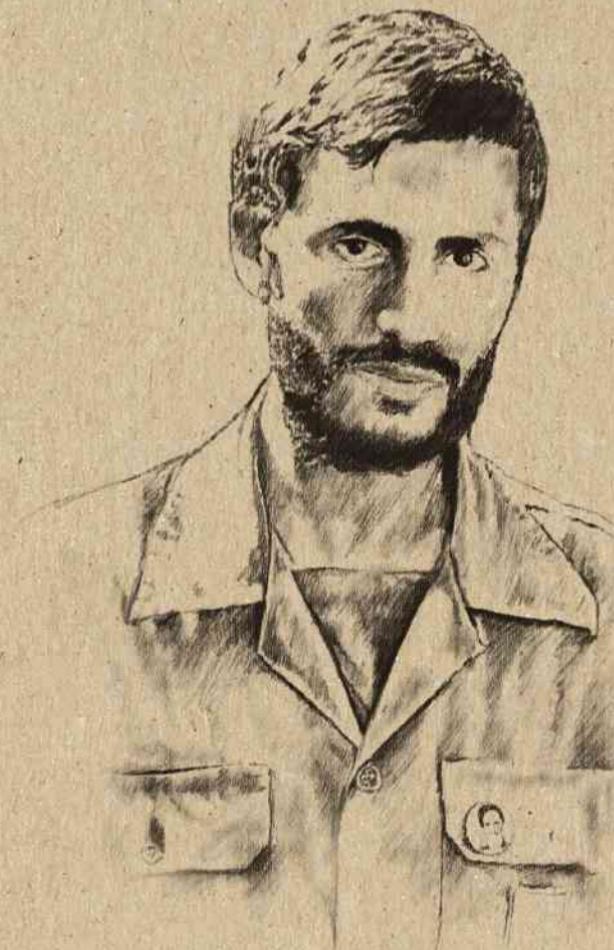
تازه وارد لشکر شده بودم. گذرم افتاد به آشپزخانه. دیدم یک نفر وردست آشپز، قابلمه جایه جا می‌کند. فردایش جلوی در ستاد، همان شخص را دیدم که جارو می‌زد. شب جمع شدیم توی حسینیه اردوگاه. رئیس ستاد لشکر می‌خواست سخنرانی کند. همان شخص آمد و رفت پشت تریبون! تا دقایقی جمعیت پرشور فریاد می‌زدند: «فرمانده آزاده، آماده‌ایم. آماده!»

۱: نک: حسن سجادی پور، فقتوس و اثنی، ص. ۱۴.

شهیدان جوانان مؤمن و فداکاری بودند که برای دفاع از کشور و ملت در برابر متجاوزان به این آب و خاک، جان خود را در کف دست گرفته و با نام و یاد خدا به میدان نبرد قدم نهادند. ملت ما و بهویژه جوانان امروز مدعیون شهیدان‌اند. از خودگذشتگی آن پاک بازان بود که اسلام و استقلال و آزادی را به ملت ایران هدیه کرد و ادای حق بزرگ آنان و تکریم یاد و نام آنان نشانه فداکاری به ارزش‌های والاست. سلام خدا بر آنان!

۱. پیام رهبر معظم انقلاب (مدخله العالی) به مناسبت تشیع و خاک‌سپاری پیکر مطهر پنج شهید گمنام در دانشگاه امیرکبیر، ۱۳۸۷ اسفند ۴.

جاروی درون

شهید محمد ابراهیم همت

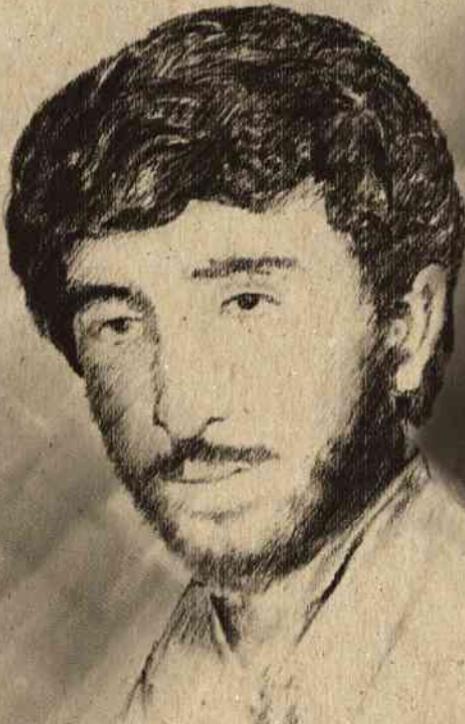
به زحمت جارو را از دستش گرفتم. داشت محوطه را آب و جارو
من کرد. کار هر روز صبحش بود. ناراحت شد و گفت: «بگذار خودم

جارو کنم. این طوری بدی‌های درونم هم جارو می‌شوند!»^۱

حق آن است که ملت بزرگ، همه روزها و سراسر تاریخ خود را مدیون و مرهون جوانمردانی است که با حضور فداکارانه خود در صف دفاع از میهن عزیز، انقلاب بزرگ خود را پیروز و ملت کهن خود را سربلند و روسفید کردند.^۲

۱. نک: ناصر طرھانی تزاد، افلاکیان زمین، ص:^۹

۲. پیام رهبر معظم انقلاب (مدظله‌العالی) به مناسبت روز ایثار و شهادت در هفته دفاع مقدس، ۱۳۷۲، مهر.

محاسبه روزانه

شهید رشید جعفری

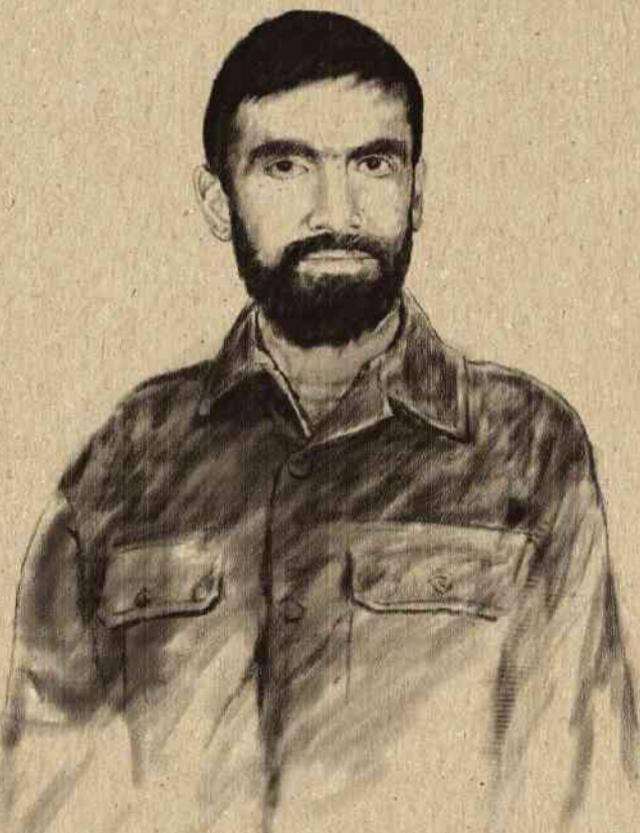
کاغذی توی دستش بود. به نوشته روی کاغذ که نگاه می‌کرد. گاهی غمگین می‌شد و گاهی خوش حال. نتوانستم طاقت بیاورم. پرسیدم: «آقارشید! چه توی آن کاغذ هست که این قدر حالت را دگرگون می‌کند؟» گفت: «حساب کارم است. هر کاری که از صبح انجام می‌دهم، می‌نویسم.» گفتم: «عجب حوصله‌ای داری! مگر سن تو چقدر است که باید حساب کار خوب و بدت را داشته باشی؟!» جواب داد: «اگر بدانیم داریم چه کار می‌کنیم، کمتر گناه می‌کنیم.»^۱

۱. نک: فاطمه روحی، پسران گل بانو، ص ۶۲.

مردم ما باید آن روزهای پرمحنتی را که کشور اسلامی مورد تهاجم دشمنان قرار داشت و در بیرون و درون مرزها، در لباس‌ها و زیر نام‌های گوناگون، به ملت و کشور ما جفا و دشمنی و خیانت می‌شد، هرگز از باد نبرند، فداکاری شهیدان و گذشت خانواده‌ها و حضور رزمندگان ما بود که ابرهای تیره آن روزگار دشوار را از آفق زندگی این ملت زدود...^۱.

۱. پیام رهبر معظم انقلاب (مدخله العالی) به مناسبت روز ایثار و شهادت در هفته دفاع مقدس، ۱۳۷۲ مهر.

حساب سخت نفس

شهید حمیدرضا شریف‌الحسینی

دفترچه‌ای داشت که آخر شب، اعمال خوب و بدش را در آن یادداشت می‌کرد و نفس را به محکمه وجودان می‌برد. شبی دیدم که در مقابل گناه چشم، علامت مثبت گذاشت. گفتم: «کی و کجا چشم تو مرتكب گناه شد؟!» بعد هم به شوخی ادامه دادم: «حتماً

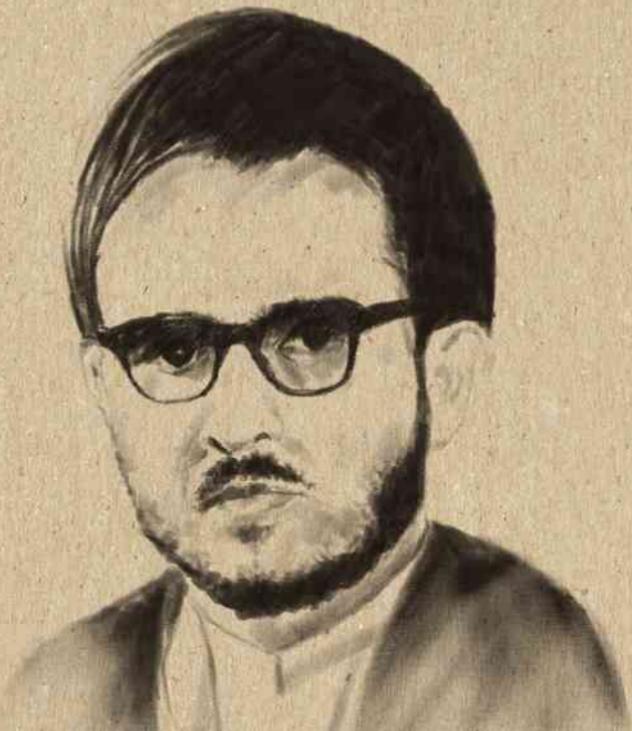
به کlagعها نگاه کرده که آن هم گناه کبیره است!» سرش را زیر انداخت و گفت: «نه خانم! ما ظاهرمان از باطنمان بهتر است. امروز که آمد محل کار تو، یکی از همکارانت جلو آمد و احوال پرسی کرد که برای لحظه‌ای چشمم افتاد توی چشمش.»^۱

آنچه که در جمع‌بندی دفاع مقدس، انسان می‌تواند بگوید، این است که این هشت سال، مظہری از برترین صفاتی است که یک جامعه می‌تواند به آن‌ها بیالد و از جوانان خودش انتظار داشته باشد: یعنی دفاع مقدس مظہر حماسه است، مظہر معنویت و دین‌داری است، مظہر آرمان‌خواهی است، مظہر ایثار و از خودگذشتگی است، مظہر ایستادگی و پایداری و مقاومت است، مظہر تدبیر و حکمت است.^۲

۱. نک: سیمین وهاب‌زاده، شهرگان شهر، ج ۱، ص ۳۸.

۲. بیانات رهبر معظم انقلاب (مدظله‌العالی) در دیدار با فعالان عرصه هنر دفاع مقدس، ۱۳۸۸ شهریور ۲۴

آشنای همه

شهید عبدالکریم هاشمی تزاد

صدقافت و اخلاص و وفای او را همه می‌دانند. او یک شخصیت از همه نظر ممتاز بود. من احساس می‌کنم برادر عزیز و گران‌بهاشی را که قلباً و روح‌آ به او خیلی متکی بودم و همواره به او دل‌خوش و امیدوار بودم، از دست داده‌ام.^۱

۱. بیانات رهبر معظم انقلاب (مدخله‌العالی) درباره شهادت شهید هاشمی تزاد :

www.habilian.ir

